

Но, да прощавате, на някакъв Войвода
за кефътъ, азъ нещъ да мигамъ, като псе
на лапавица. Знамъ, той иска вся и все
да бъде. Виждамъ азъ какво го него блазни —
а вий сте седнали, нá, съ приказници празни
за цигани да си залъгвате ума.“

Тукъ скочи попъ Матей, закашлянь отъ дима
на новопалната цигара, и замаха
съ ръка отпреде му: „Я гледай, сиромаша,
какво го жегнало! Тогава друго чуй:
любезния за тебъ и менъ народъ, за туй
което правите, е казалъ хората:
най-първомъ риба се вмирисва отъ главата!
Или и туй е лафъ — бошъ лафъ? Ти мислишъ ний
спимъ, другите кога говорятъ. Не се крий
бодилъ въ торба . . . Къде Войводата замеря
ний знаемъ, виждаме — не сме хаменъ отъ вчера...
Ала защо, защо подигашъ само шумъ?
Ще дойде време, той и самъ отъ тоя умъ
ще се остави . . . Не—? Та ний щемъ го принуди . . .
Но днесъ? Сега! Ти самъ го виждашъ какъ се труги,
заляга, делото да доведе до край,
какъвто ти и азъ и всякой го желай!
Дойди на себе си, Младене. Само мъртвий
е безъ кусуръ. До днесъ ти далъ си сума жъртви,
и тази направи, — обиди забрави
(ако душа ти крий такива), остави
и распри настрана. На делото душата
си ти, и пакъ ти — той на него е крилата!
Нито безъ тебе той, нито безъ него ти.
Орелътъ въ небеса кой знай ще ли лети,
ако крилата му душата не засили:
крилата може салъ духъ силенъ да окрили!
Единъ безъ други вий не можете, — безъ вазъ
не може делото! Почакай, дó ще часъ
за разправи . . . Тукъ безъ него се не може: